

ство не имъ позволява. Но слѣдъ освобождението на България, тѣ прѣнасятъ печатницата въ Пловдивъ. Новитѣ свободни врѣмена докараха нови грижи и нужди. Училища се отварятъ навсѣкждѣ. Министерство на просвѣтата усѣща най-силно тая нужда: то вижда училищата си безъ книги, и моли Данова да се погрижи за това. Българската книга се дири : тукъ първата българска печатница подпълва нуждитѣ на училищата.

Дойдоха нови врѣмена. Нови, млади и всички учени учители замѣниха старитѣ. Слънцето на свободата огрѣ и нашитѣ училища — въ тѣхъ стана свободно, и науката разпустна младитѣ си сочни вѣйки, покрити съ цвѣтове. Но коренитѣ на тия вѣйки се подхраниха и се подхранватъ и до сега дори отъ неуморимата работа на нашия великъ дѣдо Дановъ.

Въ 1905 година цѣла България празнува 50-годищината отъ неговата книжно-просвѣтителна работа. Вече побѣлѣлъ старецъ, той съ сълзи на очи си спомни, че, наистина, безъ самъ да усѣти, е раобтилъ цѣли 50 години — постоянно, неуморно, винаги смѣлъ, винаги гстовъ за работа! Подкрѣпенъ само отъ една мисль — да просвѣщава, само отъ едно желание — да бжде полезенъ народу си. За тия 50 години той е напечаталъ около 900 разни учебници, прочитни книги, карти, картини, учебни помагала . . . Погледнете учебницитѣ си — „издание Дановъ“, погледнете картитѣ и картинитѣ по училищнитѣ стѣни — вие ще прочете неговото име, неговия трудъ . . . Въ тоя день на народно-училищния празникъ — цѣлия български народъ си спомнѣше неговия трудъ и борба.